

Richard Baxter și judecătorul de pace

Odată, înfocatul predicator, Richard Baxter¹, a anunțat o slujbă divină, interzisă de guvern, undeva la țară, la o oră foarte matinală. Ca să nu ajungă prea târziu, el a hotărât să călătorească deja în seara dinainte la locul respectiv. Noaptea era întunecoasă. El s-a rătăcit și în cele din urmă a bătut la o casă impunătoare, ca să i se arate drumul. Un slujitor l-a anunțat stăpânului său pe străin. Acestuia i s-a părut nepotrivit ca un bărbat cu o înfățișare atât de respectabilă să mai rătăcească de colo-colo atât de târziu și l-a invitat să rămână peste noapte la el. Baxter a primit invitația cu plăcere.

Conversația sa i-a inspirat amfitrionului său o părere tot mai înaltă despre inteligența și erudiția sa. El devenea dornic să afle cât mai multe despre oaspetele său și după masă s-a informat ce stare socială și ce meserie avea.

Baxter a răspuns râzând:

„Sunt un prinzător de oameni.”

„Un prinzător de oameni sunteți?”, a răspuns moșierul. „Atunci veniți tocmai bine. Sunteți omul de care am nevoie. Eu sunt judecătorul de pace al acestui district și tocmai am primit de la guvern însărcinarea, să mă asigur de persoana unui anumit Richard Baxter, care este așteptat mâine dimineață în vecinătate ca să țină o adunare. Veniți mâine cu mine ca să-l arestăm pe individ.”

Baxter s-a învoit să-l însoțească și judecătorul de pace a călărit în ziua următoare cu el la locul stabilit. Ajunși acolo, ei au văzut un număr considerabil de oameni în apropierea casei în care trebuia să se țină adunarea. Dar de îndată ce oamenii l-au văzut pe judecător, treaba le-a devenit suspicioasă și nu îndrăzneau să intre în casă.

Judecătorul i-a spus tovarășului său:

„Bănuiesc că Baxter a prins de veste despre însărcinarea mea și nu se va arăta. De aceea propun ca pentru început să călărim iarăși de aici, ca oamenii să devină siguri.”

Așa au făcut. Dar când s-au întors, poporul încă se mai temea să intre în casă. Judecătorul de pace a presupus că treaba n-a izbutit. Dar pentru că știa că oamenii din ținut aveau părere foarte preconcepută împotriva guvernului, i-a spus lui Baxter:

„V-aș fi foarte recunoscător dacă ați ține o cuvântare acestui popor, ca să le cereți loialitate față de guvern.”

Baxter a răspuns:

„Deoarece oamenii s-au adunat ca să țină o slujbă divină, nu le va fi de folos un discurs politic. Dar dacă dumneavoastră, domnule judecător de pace, veți începe cu o rugăciune, atunci voi vedea ce se poate spune mai departe.”

„O”, a răspuns judecătorul, „n-am nicio carte de rugăciuni la mine, altfel aș consimți cu plăcere la această propunere. Dar sunt convins că stimatul meu tovarăș este la fel de bine în stare să se

¹ Baxter a trăit în 1615-1691.

roage cu oamenii, ca și să vorbească cu ei. Deci, vă rog, să le faceți acum pe amândouă, după preferință.”

Ce ar fi putut să fie mai binevenit pentru Baxter? Au intrat în casă și mulțimea i-a urmat. Baxter s-a rugat cu o asemenea ardoare, încât judecătorului, care stătea lângă el, i-au dat lacrimile. Și apoi, omul impunător a predicat cu obișnuitul său curaj al credinței și cu foc. Când a terminat, s-a întors spre judecător:

„Domnul meu, eu sunt Richard Baxter, cel pe care sunteți însărcinat să-l arestați. Vă stau la dispoziție.”

Judecătorul primise în timpul prelegerii o impresie profundă despre adevărul divin, i se aprinsese o lumină care nu s-a mai stins niciodată. El a devenit prietenul și susținătorul celor prizonieri și totodată un creștin credincios sincer.

Titlul original: „Richard Baxter und der Friedensrichter”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 110-112.